

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 148/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., Račí potok 2385/3, Košice, proti personálnemu rozkazu generálneho tajomníka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 56 z 18. novembra 2019, rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-PK-28/2020 z 26. februára 2020, rozsudku Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024, rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/128/2022 z 13. októbra 2023 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/33/202S z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) personálnym rozkazom generálneho tajomníka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „oprávnený orgán“) č. 56 z 18. novembra 2019, rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací orgán“) č. SPOU-PO-PK-28/2020 z 26. februára 2020, rozsudkom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024, rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 7Ssk/128/2022 z 13. októbra 2023 a rozsudkom

najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/33/202S z 30. septembra 2025. Navrhuje napadnutý personálny rozkaz oprávneného orgánu, napadnuté rozhodnutie odvolacieho orgánu, napadnutý rozsudok správneho súdu a napadnuté rozsudky najvyššieho správneho súdu zrušiť. Okrem toho žiada priznať finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej s'ťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že správny súd rozsudkom sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024 zamietol správnu žalobu s'ťažovateľa (bývalého policajta), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia odvolacieho orgánu č. SPOU-PO-PK-28/2020 z 26. februára 2020, ktorým zamietol odvolanie s'ťažovateľa a potvrdil personálny rozkaz oprávneného orgánu č. 56 z 18. novembra 2019, ktorým bol s'ťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia oprávneného orgánu vyplynulo, že s'ťažovateľ nastúpil do výkonu služby 28. mája 2019 o 8.00 h s plánovaným ukončením služby o 12.30 h. Toho istého dňa o 10.56 h nadriadený vyzval s'ťažovateľa, aby sa podrobil vyšetreniu na účel zistenia, či nie je pod vplyvom návykových látok, s čím s'ťažovateľ súhlasil a o 11.45 h mu v prítomnosti nadriadeného služobná lekárka v Nemocnici s poliklinikou Poprad odobrala vzorky biologického materiálu – moč a krv, ktorú následne odstredila na centrifúge. Tieto vzorky biologického materiálu nadriadený okamžite previezol v prenosnej chladničke na pracovisko Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Košiciach, odkiaľ boli (bližšie neoznačenou osobou) prevezené do sídla tohto znaleckého ústavu v Bratislave (ďalej len „znalecký ústav“) so žiadosťou o vykonanie analýzy.

4. Z odborného stanoviska znaleckého ústavu (zapísaného v zozname znaleckých inštitúcií znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky) z 10. júna 2019 vyplynulo, že z vykonanej analýzy vzorky krvi bola u s'ťažovateľa skriningovým vyšetrením zistená prítomnosť látky zo skupiny kanabinoïdov v celkovej koncentrácii viac ako 10 nanogramov na mililiter (ng/ml) krvi, pričom následne bola metódou GC/MS potvrdená prítomnosť tetrahydrokanabinolu (ďalej len „THC“) a kyseliny 11-nor-THC-9-karboxylovej – hlavného metabolitu THC, ktorý sa v organizme tvorí po konzumácii marihuany alebo hašiša, čo malo nasvedčovať tomu, že s'ťažovateľ bol v čase odberu biologického materiálu pod vplyvom THC. V predloženej vzorke moču nebola zistená prítomnosť omamnej a psychotropnej látky.

5. Psychotropné látky sú látky ovplyvňujúce stav ľudskej psychiky pôsobením na centrálny nervový systém s menej závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami, na ktoré sa vzťahuje medzinárodný dohovor, ktorým je Slovenská republika viazaná [§ 2 ods. 2 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o omamných látkach“)]. Dohovor o psychotropných látkach (okrem iného) v čl. 20 zaväzuje členské štáty urobiť všetky možné opatrenia, aby sa predchádzalo zneužívaniu psychotropných látok a zabezpečilo včasné odhalenie, liečenie, výchova a rehabilitácia postihnutých osôb, ako aj starostlivosť o ne po skončení liečby a ich znovuzapojenie do spoločnosti.

6. THC, chemicky tetrahydrokanabinoly, všetky stereoizoméry delta hor. index 6a(10a), delta hor. index 6a(7), delta hor. index 7, delta hor. index 8, delta hor. index 10, delta hor. index 9(11)

a ich stereochemické varianty... sú podľa § 3 ods. 2 zákona o omamných látkach zaradené do I. skupiny psychotropných látok, ktoré nie sú obsiahnuté ako liečivo v lieku. Omamné a psychotropné látky I. skupiny možno pestovať, vyrábať, dovážať, vyvážať, vydávať a vykonávať ich tranzit a veľkodistribúciu iba na účely výskumnej, výučbovej a expertíznej činnosti s výnimkou pestovania konopy na priemyselné účely. Nedovolené zaobchádzanie s omamnými a psychotropnými látkami je zaobchádzanie iným spôsobom, ako ustanovuje zákon o omamných látkach. Držať omamné látky a psychotropné látky podľa osobitného predpisu [§ 31 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“)] je oprávnený určený policajt, a to najmä na účely výučby, výcviku, skúšok, expertíznej činnosti alebo v súvislosti s plnením úloh uvedených v § 36 ods. 1 zákona o Policajnom zbore [§ 4 ods. 3, ods. 4 a ods. 5 písm. a) zákona o omamných látkach].

7. Takýmto určeným policajtom sťažovateľ nebol.

8. Na základe odborného vyjadrenia znaleckého ústavu (bod 4 uvedeného uznesenia) nadriadený 15. augusta 2019 začal konanie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru, o čom sťažovateľa 16. augusta 2019 upovedomil a dal mu lehotu na vyjadrenie do 21. augusta 2019.

9. Dňa 20. augusta 2019 sťažovateľ doručil nadriadenému vyjadrenie, v ktorom tvrdil, že vo veci bolo potrebné vykonať opakované odobratie vzoriek na objektívne zistenie, či vykonával službu pod vplyvom návykových látok tak, ako sa to robí pri skúške na alkohol. Uviedol, že v čase pred odberom biologického materiálu užil masť Baneocin a tinktúru Bedrocan, ktorú mu priniesol jeho známy z Holandska. Užitím uvedenej tinktúry na čajovú lyžičku si tlmí bolesti, na základe čoho môže komfortnejšie pracovať. V tejto súvislosti žiadal o vypracovanie znaleckého posudku, ktorý mal zodpovedať otázku, či požívanie uvedenej tinktúry malo vplyv na spôsobilosť sťažovateľa vykonávať službu. Dňa 28. augusta 2019 predložil nadriadenému čestné stanovisko svojej priateľky ■■■■■, v ktorom uviedla, že 27. mája 2019 vo večerných hodinách dala do čaju, ktorý mal sťažovateľ vypiť, viac ako 1 lyžičku uvedenej tinktúry, čím chcela dosiahnuť, aby sa cítil zle, keďže sa predtým pohádali. Nadriadenému predložil aj stanovisko farmaceutky ■■■■■, z ktorého vyplynulo, že občasné užívanie uvedenej tinktúry nespôsobuje psychoaktívne účinky THC.

10. Kvôli zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci nadriadený zabezpečil ďalšie dôkazy – plán služieb, služobné hodnotenia sťažovateľa, prehľad o odmenách a disciplinárnych opatreniach sťažovateľa, doklady o oboznámení sa sťažovateľa s internými predpismi, viaceré úradné záznamy a stanovisko odborovej organizácie. Z dôkazu – odborného stanoviska znaleckého ústavu z 30. septembra 2019 – vyplynulo, že masť Baneocin nemohla ovplyvniť pozitívny výsledok skriningového vyšetrenia, keďže neobsahuje omamnú a psychotropnú látku. Perorálna aplikácia etanolovej tinktúry pripravenej z liečebného konope značky Bedrocan predstavuje perorálnu aplikáciu psychotropnej látky, ktorá navodí istú bližšie nešpecifickú koncentráciu THC v krvi konzumenta v závislosti od skonzumovaného množstva tinktúry, ale hlavne od obsahu THC v predmetnej tinktúre; táto je však v Slovenskej republike nedostupná, viazaná na lekársky predpis, avšak ani jeden mimoriadny dovoz liečebného konope tu nebol realizovaný. Vyhodnotením dôkazov jednotlivo a všetkých v ich vzájomnej súvislosti nadriadený dospel k záveru, že 28. mája 2019 sťažovateľ vykonával službu pod vplyvom návykových látok, čím porušil služobnú prísahu

i služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že sťažovateľ nebol čestný a disciplinovaný, keď nastúpil a vykonával službu v stave, keď sa omamné a psychotropné látky nachádzali v jeho organizme, čo je považované za dôkaz ich predchádzajúcej konzumácie. Sťažovateľ ako policajt prestal splňať podmienku spoľahlivosti, keďže mal vedieť, že jeho povinnosťou bolo nepožívať alkoholické nápoje a iné návykové látky, požívatinu a liečivá, ktoré obsahujú alkohol a iné návykové látky a nenastupovať pod ich vplyvom do výkonu štátnej služby. Mal si byť vedomý následkov, ktoré vyplývajú z § 136 písm. d) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Sám uviedol, že o obsahu konope v uvedenej tinktúre vedel, no napriek tomu ju užíval. Vo vzťahu k porušeniu služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom bol spôsob užitia uvedenej tinktúry bezvýznamný, keďže v Slovenskej republike je predajne nedostupná a zakázaná. Sťažovateľ svojím tvrdením, že užívanie uvedenej tinktúry nemohlo spôsobiť, že bol pod vplyvom omamných a psychotropných látok, nevylúčil možnosť, že tieto látky užil iným spôsobom.

11. V rámci služobného postupu nadriadený postúpil vec oprávnenému orgánu na rozhodnutie, ktorý o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru rozhodol uvedeným personálnym rozkazom, ktorý odvolací orgán uvedeným rozhodnutím potvrdil.

12. O správnej žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia odvolacieho orgánu, pôvodne rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), a to (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 6S/110/2020-71 z 24. marca 2022, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe kasačnej sťažnosti odvolacieho orgánu najvyšší správny súd (v poradí prvým) rozsudkom sp. zn. 7Ssk/128/2022 z 13. októbra 2023 uvedený rozsudok krajského súdu zrušil a vec podľa novej súdnej mapy vrátil správnenému súdu na ďalšie konanie, pretože sa *„nestotožnil s dôvodmi prezentovanými správnym súdom ako spôsobujúcimi nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia“*.

13. V ďalšom priebehu konania (bod 2 uvedeného uznesenia) správny súd dospel k názoru, že oprávnený orgán pri vydaní personálneho rozkazu a odvolací orgán pri vydaní napadnutého rozhodnutia postupovali v súlade s príslušnými procesnoprávnymi normami a vo svojich rozhodnutiach nevybočili z rámcov správnej úvahy. V rámci prvostupňového a druhostupňového konania orgány verejnej správy dostatočne zistili skutkový stav veci a tento po právnej stránke správne posúdili, čo vo svojich rozhodnutiach dostatočne odôvodnili. V administratívnom konaní neboli zistené procesné pochybenia, ktoré by mali za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho orgánu ani personálneho rozkazu oprávneného orgánu. Správny súd považoval za nedôvodné námietky sťažovateľa týkajúce sa nedodržania postupu nadriadeného pri zisťovaní užitia omamných a psychotropných látok v zmysle metodického usmernenia odboru riadenia služobného pomeru sekcie ľudských zdrojov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p. SRLZ-495/SP-2008 z 9. decembra 2008, ako aj nedodržania postupu pri prevoze biologického materiálu v rámci znaleckého ústavu. Pokiaľ sa sťažovateľ domáhal aplikácie záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5Sžk/10/2018 na jeho prípad, uviedol, že to nie je možné, keďže vychádza z rozdielnych skutkových okolností. Keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho orgánu správny súd považoval za vecne správne, správnu žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú.

14. Proti rozsudku správneho súdu sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024 sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť. S poukazom na rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/119/2022 namietal, že nebola zodpovedaná otázka, či bol pod vplyvom návykových látok alebo nie. Považoval za zvláštne, že v jeho krvi bola zistená prítomnosť látky zo skupiny kanabinoidov v celkovej koncentrácii viac ako 10 ng/ml krvi, avšak moč bol negatívny. S poukazom na stanovisko farmaceutky ██████████, ktoré predložil v správnom konaní, zastával názor, že pri hodnote, ktorá mu bola v krvi nameraná, je vylúčené, aby bol pod vplyvom akejkoľvek návykovej látky. Tvrdil, že z judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že pri nameraných hraničných hodnotách je potrebné vykonať aj psychiatrické, prípadne iné vhodné vyšetrenie, ktoré v jeho prípade nebolo vykonané. Nebolo možné ani konštatovať, že u sťažovateľa išlo o zámerné použitie návykovej látky pred nástupom do výkonu služby, pretože táto sa v odobratej biologickej vzorke moču nenachádzala a bolo vylúčené jej chronické užívanie. Tvrdil, že znalecký ústav nie je spôsobilý prijať záver, že bol pod vplyvom návykovej látky a že túto otázku môže riešiť len znalec z odboru psychiatrie. Popieral, že by vedel o obsahu omamných a psychotropných látok v tinktúre Bedrocan, z ktorej užíval len niekoľko kvapiek podľa potreby, pretože na obale sa takáto informácia nenachádzala. Uviedol, že na slovenskom trhu sa nachádza veľa prípravkov označovaných ako konopné masti alebo extrakty, preto nemohol predpokladať, že by do tela týmto spôsobom dostal látku, ktorá by ho mohla ovplyvniť. Opätovne namietal, že v administratívnom spise chýbajú záznamy o manipulácii so vzorkami odobratého biologického materiálu, preto nie je isté, či vzorky predložené znaleckému ústavu na skúmanie boli vzorkami odobratými sťažovateľovi a či boli v poriadku. Poukázal na to, že na potvrdení od služobnej lekárky je uvedený odber 50 ml moču, avšak v odbornom stanovisku znaleckého ústavu je uvedená hodnota 40 ml moču. Namietal, že vo výrokovej časti personálneho rozkazu nie je uvedený konkrétny skutok, ale tento je uvedený až v odôvodnení personálneho rozkazu, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Namietal, že policajta nemožno prepustiť zo služobného pomeru bez predchádzajúceho disciplinárneho konania, ktoré v jeho prípade nebolo začaté. Napokon namietal aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku správneho súdu, keďže neobsahuje vyjadrenie k podstatným námietkam sťažovateľa.

15. Najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 7Ssk/33/202S z 30. septembra 2025 (ktorý nadobudol právoplatnosť 28. októbra 2025) kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú (§ 461 Správneho súdneho poriadku). V celom rozsahu sa stotožnil s názorom správneho súdu, že sťažovateľovi bol obsah zakázanej látky v organizme v čase výkonu jeho služby preukázaný bez akýchkoľvek pochybností. Znalecký ústav mohol v závislosti od zisteného množstva THC urobiť záver, či sťažovateľ bol alebo nebol pod jej vplyvom. Poukazujúc na rôzne účinky konope ako formy THC v závislosti od konkrétnej osoby (či táto osoba mala predchádzajúce skúsenosti s drogou, jej individuálne dispozície a pod.) uviedol, že zistená koncentrácia nasvedčuje, že (práve) sťažovateľ bol pod jej vplyvom. Tento dôkaz najvyšší správny súd považoval za zákonný a v súlade s § 238 ods. 1 a 4 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru za spôsobilý ozrejmiť, či sťažovateľ bol pod vplyvom návykovej látky. Nemal dôvod pochybovať o správnosti uvedeného záveru znaleckého ústavu, keďže nebol vyvrátený žiadnym relevantným dôkazom predloženým sťažovateľom vrátane stanoviska farmaceutky ██████████ a čestného prehlásenia priateľky sťažovateľa ██████████, ktoré najvyšší správny súd nepovažoval za hodnoverné. Ani hypotetické pochybnosti sťažovateľa o zámene alebo znehodnotení odobratého biologického materiálu neboli z jeho strany podložené žiadnym relevantným dôkazom. Námietky sťažovateľa týkajúce sa

nevykonania disciplinárneho konania voči jeho osobe za skutok, ktorého sa mal dopustiť, neuvedenia konkrétneho skutku vo výroku personálneho rozkazu oprávneného orgánu, nevykonania psychiatrického, prípadne iného vhodného vyšetrenia sťažovateľa v správnom konaní, nevyhodnotenia negatívneho výsledku vzorky moču v správnom konaní najvyšší správny súd považoval za neprípustné, keďže ich sťažovateľ nevzniesol v správnom konaní, hoci tak urobiť mohol. Preskúmaním obsahu administratívneho spisu nezistil nič, čo by svedčilo o nezákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru.

II.

Argumentácia sťažovateľa

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] podrobne opisuje priebeh konania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ako aj následného správneho súdneho konania. Trvajúc na tom, že 28. mája 2019 nevykonával službu pod vplyvom návykových látok, považuje personálny rozkaz oprávneného orgánu č. 56 z 18. novembra 2019, rozhodnutie odvolacieho orgánu č. SPOU-PO-PK-28/2020 z 26. februára 2020, rozsudok správneho súdu sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024 a rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/128/2022 z 13. októbra 2023 za nezákonné rozhodnutia, a to z dôvodov, ktoré už uviedol v kasačnej sťažnosti (bod 14 uvedeného uznesenia), o ktorej rozhodol najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 7Ssk/33/202S z 30. septembra 2025. Tomuto navyše vytýka len to, že „*sa... stroho vyjadril, že námietky sťažovateľa nie sú opodstatnené, pretože ich buď neuplatnil včas, alebo boli vyvrátené dôkazmi v konaní o prepustenie*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty personálnym rozkazom oprávneného orgánu č. 56 z 18. novembra 2019, rozhodnutím odvolacieho orgánu č. SPOU-PO-PK-28/2020 z 26. februára 2020, rozsudkom správneho súdu sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024, rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/128/2022 z 13. októbra 2023 a rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/33/202S z 30. septembra 2025, ktoré sťažovateľ považuje za nezákonné (bod 16 uvedeného uznesenia).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv personálnym rozkazom oprávneného orgánu č. 56 z 18. novembra 2019, rozhodnutím odvolacieho orgánu č. SPOU-PO-PK-28/2020 z 26. februára 2020, rozsudkom správneho súdu sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024 a rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/128/2022 z 13. októbra 2023:

18. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení základných práv a slobôd sťažovateľov a vecne sa zaoberať ústavnými sťažnosťami len za predpokladu, že sa sťažovatelia nemôžu ani v budúcnosti nebudú môcť domáhať ich ochrany pred iným súdom využitím takých právnych prostriedkov, ktoré im zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o ústavných sťažnostiach. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám (a právnickým osobám) zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05 a iné). Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy zároveň vylučuje, aby si sťažovateľ vyberal spôsob ochrany svojho základného práva a orgán verejnej moci, pred ktorým ho uplatní (m. m. IV. ÚS 21/02). Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, teda musí rešpektovať postupnosť jeho ochrany a pred tým, ako podá ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci (všeobecný súd), ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04, II. ÚS 363/2011, I. ÚS 368/2025).

19. Ako bolo uvedené v I. časti tohto uznesenia, preskúmania zákonnosti rozhodnutia odvolacieho orgánu č. SPOU-PO-PK-28/2020 z 26. februára 2020, ktorým potvrdil personálny rozkaz oprávneného orgánu č. 56 z 18. novembra 2019, sa sťažovateľ domáhal správnou žalobou, o ktorej pôvodne rozhodol krajský súd, a to (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 6S/110/2020-71 z 24. marca 2022, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe kasačnej sťažnosti odvolacieho orgánu najvyšší správny súd (v poradí prvým) rozsudkom sp. zn. 7Ssk/128/2022 z 13. októbra 2023 uvedený rozsudok krajského súdu zrušil a vec podľa novej súdnej mapy vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, pretože sa „*nestotožnil s dôvodmi prezentovanými správnym súdom ako spôsobujúcimi nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia*“. Správny súd (v poradí druhým) rozsudkom sp. zn. 3S/73/2023 z 12. decembra 2024 správnou žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku správneho súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, o ktorej následne rozhodol najvyšší správny súd ako súd funkčne príslušný.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/33/202S z 30. septembra 2025:

21. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranné, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 199/08).

22. V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy (čl. 141 ods. 1 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

23. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania

na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

24. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

25. Špecifikum posudzovaného prípadu zároveň spočíva v tom, že *«Služobný pomer príslušníka Policajného zboru nemá znaky súkromno-právneho pomeru, ale má znaky verejno-právneho pomeru vzhľadom na jeho charakter a právnu povahu zvláštnosti štátu ako „zamestnávateľa“ príslušníka Policajného zboru a súčasne nositeľa verejnej moci. Medzi príslušníkom Policajného zboru a Policajným zborom, resp. štátom ide o právny pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu trvania sa odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Príslušník Policajného zboru prostredníctvom svojho „zamestnávateľa“, t. j. štátu sa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, a preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktami zakladať, meniť a rušiť právne vzťahy v tomto služobnom pomere. Personálny rozkaz nadriadeného je individuálny správny akt, je rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve, ktorému sa poskytuje ochrana v správnom súdnictve postupom podľa SSP...»*. (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 KO 11/2018 z 3. októbra 2018).

26. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8. 12. 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlender proti Francúzsku, rozsudok z 27. 6. 2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96).

27. Konanie vo veciach služobného pomeru upravujú ustanovenia § 231 a nasl. zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru.

28. Vlastná úvaha orgánu oprávneného konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle (rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžo 23/2016 z 19. apríla 2017, sp. zn. 2 Sžo 163/2015 z 25. októbra 2017 a sp. zn. 2 Sžo 8/2016 z 23. mája 2018).

29. Ustálený právny názor najvyššieho súdu (dnes už aj najvyššieho správneho súdu), že v konaní vo veciach služobného pomeru sa musí oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov podľa vlastnej úvahy vyhnúť svojvôli, je ústavne konformný. V rámci tejto myšlienkovej činnosti by mal oprávnený orgán posúdiť, či ten-ktorý dôkaz bol alebo nebol získaný a vykonaný zákonným spôsobom, či je alebo nie je použiteľný v tomto type konania (t. j. či má alebo nemá význam pre tento typ konania) a či je alebo nie je pravdivý (k tomu pozri nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 321/2021-44 z 18. januára 2022).

30. Policajt je povinný dbať o svoju bezpečnosť a o svoje zdravie pri výkone štátnej služby. Ďalej je povinný podrobiť sa v súvislosti s výkonom štátnej služby dychovej skúške, prípadne aj vyšetreniu, ktoré nariadil nadriadený, aby zistil, či policajt nie je pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok [§ 136 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníka Policajného zboru]. Jedným z dôvodov prijatia uvedenej právnej úpravy zákonodarcom (Národnou radou Slovenskej republiky) bolo predchádzanie nežiaducim formám a prejavom správania policajta, resp. zlyhania v jeho profesijnej činnosti, keďže splnenie kritérií telesnej, zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby posudzovaných pred vznikom služobného pomeru nemá trvalý charakter.

31. Vzhľadom na špecifický režim, ktorému príslušník Policajného zboru podlieha, je obmedzené jeho právo (nemá právo) na výber poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ak mu poskytovateľa určil služobný orgán alebo služobný úrad [§ 11 ods. 7 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnej starostlivosti“)]. To platí aj pre príslušníkov ozbrojených síl Slovenskej republiky, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Horskej záchranej služby a Hasičského a záchranného zboru.

32. Organizáciu poskytovania zdravotnej starostlivosti v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ako aj Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky upravujú jednotlivé ústredné orgány štátnej správy všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktoré vydajú po dohode s Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky (§ 47 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti).

33. Prepustenie policajta zo služobného pomeru je jednostranným úkonom nadriadeného, ktorému zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru zveruje oprávnenie na takéto rozhodnutie. Vzhľadom na nevyhnutnosť zabezpečenia stability služobného pomeru policajta podmienky jeho prepustenia podrobne upravujú ustanovenia § 192 a nasl. zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Jedným z taxatívnych dôvodov prepustenia policajta zo služobného pomeru je, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby [§ 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru]. Vo vzťahu k tomuto dôvodu prepustenia

policajta zo služobného pomeru zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru neustanovuje nadriadenému konkrétnu lehotu na rozhodnutie. Rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné... (§ 194 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru). Táto osobitná právna úprava náležitostí rozhodnutia o prepustení má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou náležitostí rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, keďže všeobecný predpis o správnom konaní sa (okrem výkonu rozhodnutia) na konanie vo veciach služobného pomeru nevzťahuje (§ 247a zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru).

34. Vzhľadom na skutočnosť, že jednou z povinností policajta stanovených priamo zákonom je aj povinnosť nepožívať alkoholické nápoje a iné návykové látky, požívatiny a liečivá, ktoré obsahujú alkohol a iné návykové látky, na miestach výkonu štátnej služby a v dobe výkonu štátnej služby ani mimo týchto miest, nenastupovať pod ich vplyvom do výkonu štátnej služby [§ 136 písm. d) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru]. Zistenie nadriadeného, že policajt vykonával štátnu službu pod vplyvom návykovej látky tetrahydrokanabinol (THC) v koncentrácii viac ako 10 ng/ml krvi, vychádzajúce z dôkazu, ktorým je odborné vyjadrenie znaleckého ústavu v odbore kriminalistiky, odvetví kriminalistickej toxikológie, je dôvodom na začatie konania o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 235 v spojení s § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, t. j. že policajt porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

35. Závažnosť (intenzita) takéhoto protiprávneho konania policajta vylučuje, aby bolo proti nemu vedené disciplinárne konanie za disciplinárne previnenie (zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom), za ktoré možno uložiť niektoré z disciplinárnych opatrení (§ 52 a § 53 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru).

36. Uvedené nebráni súbežnému vedeniu trestného konania proti policajtovi pre niektorý z trestných činov ohrozujúcich život alebo zdravie postihujúcich neoprávnené prechovávanie omamnej látky a psychotropnej látky, neoprávnené pestovanie rastlín a húb obsahujúcich omamnú látku alebo psychotropnú látku, neoprávnenú výrobu a obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou alebo neoprávnené prechovávanie, výrobu a obchodovanie s drogovým prekurzorom a predmetom určeným na výrobu omamnej látky, psychotropnej látky alebo drogového prekurzora podľa § 171 a nasl. Trestného zákona. Odborné vyjadrenie znaleckého ústavu v odbore kriminalistiky, odvetví kriminalistickej toxikológie je použiteľné ako dôkaz ako v trestnom konaní, tak aj v správnom (administratívnom) konaní.

37. Z ustálenej súdnej praxe správnych súdov vyplýva, že trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení policajta zo služobného pomeru sú dve odlišné konania zverené zákonmi odlišným orgánom, upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad na prijaté personálne opatrenie – prepustenie zo služobného pomeru... Správne orgány vo veciach služobného pomeru policajtov majú totiž zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle od výsledkov iného, napr. trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine, resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať žiaden vplyv na závery

orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 113/2008 z 26. mája 2009, sp. zn. 1 Sžo 385/2009 z 22. marca 2011 a sp. zn. 4 Sžo 10/2011 z 23. marca 2011).

38. Ústavný súd taktiež uviedol, že v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru môžu byť napriek tomu splnené. V rámci personálneho konania sa konanie príslušníka Policajného zboru neposudzuje z hľadiska vykazovania znakov trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou. Nie každé porušenie zákona musí byť trestným činom alebo priestupkom (m. m. IV. ÚS 296/2014).

39. Ústavný súd poukazuje na to, že v otázke trestnej zodpovednosti vodiča motorového vozidla ovplyvneného inou návykovou látkou ako alkoholom trestné kolégium Najvyššieho súdu Českej republiky 21. októbra 2020 pod sp. zn. Tpjn 300/2020 zaujalo zjednocujúce stanovisko (dostupné na webovej stránke Nejvyššího soudu České republiky v časti <https://sbirka.n soud.cz/>).

40. Keďže stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky (bod 40 uvedeného uznesenia) nie je prameňom práva v Slovenskej republike, ústavný súd víta praktický prínos napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu a možnosť aplikácie jeho záverov v otázke zodpovednosti policajta ovplyvneného inou návykovou látkou ako alkoholom (THC) pri výkone štátnej služby.

41. V kontexte uvedeného ústavný súd považuje závery najvyššieho správneho súdu, ktoré ho viedli k zamietnutiu kasačnej sťažnosti sťažovateľa, za ústavne akceptovateľné. Hodnotu THC v celkovej koncentrácii viac ako 10 ng/ml krvi nameranú sťažovateľovi počas výkonu služby v žiadnom prípade nemožno považovať za hraničnú (stopovú), ako tvrdil v správnom súdnom konaní, ale za jasný indikátor akútnej intoxikácie (nedávneho užitia pred odberom biologického materiálu) majúcej vplyv na jeho organizmus. Najvyšší správny súd jasne uviedol, že dôkazy – odborné stanovisko znaleckého ústavu z 10. júna 2019 a odborné stanovisko znaleckého ústavu z 30. septembra 2019 – boli získané a vykonané zákonným spôsobom a boli použiteľné v konaní vo veci služobného pomeru sťažovateľa. Pravdivosť týchto dôkazov nadriadený sťažovateľ, oprávnený orgán ani odvolací orgán nemohli (nemali dôvod) spochybňovať a ich závery v plnej miere preniesli ako do odôvodnenia personálneho rozkazu vydaného oprávneným orgánom, tak aj do rozhodnutia vydaného odvolacím orgánom (napadnutého správnu žalobou). Uvedené skutočnosti sťažovateľ v správnom konaní žiadnym spôsobom nevyvrátil, pretože ním predložený dôkaz – stanovisko farmaceutky ██████████ (zapísanej v registri farmaceutov Slovenskej lekárskej komory s platnou registráciou, nie však v zozname znalcov) – na to jednoducho nestačil. Vyhodnotením dôkazov podľa vlastnej úvahy, a to každého dôkazu jednotlivo a všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti, oprávnený orgán ani odvolací orgán nevyklúčili možnosť, že sťažovateľ užil návykové látky iným spôsobom, ako deklaroval v správnom konaní. Na zodpovedaní tejto otázky však personálny rozkaz oprávneného orgánu ani rozhodnutie odvolacieho orgánu nestáli. Sťažovateľ v správnom konaní netvrdil a ani nepreukázal, že by v súvislosti s nedobrovoľným užitím návykových látok podal trestné oznámenie proti konkrétnej fyzickej osobe (svojej priateľke

██████), ktorá tým chcela ohroziť jeho život alebo zdravie. Keďže bol policajtom, ťažko predpokladať, že nevedel, ako má v takomto prípade postupovať, a že jeho záujem na ochrane inej fyzickej osoby prevážil nad jeho záujmom vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, teda nebyť prepustený zo služobného pomeru.

42. Prisvedčiť preto treba najvyššiemu správne mu súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s názorom správneho súdu, že sťažovateľovi bol obsah zakázanej látky v organizme v čase výkonu jeho služby preukázaný bez akýchkoľvek pochybností a že znalecký ústav mohol v závislosti od zisteného množstva THC urobiť záver, či sťažovateľ bol alebo nebol pod jej vplyvom.

43. Zabezpečenie ďalšieho dôkazu – znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatria – zo strany nadriadeného nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi priaznivejšie rozhodnutie. Nešlo tu o prípad rozhodovania správneho orgánu o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, v ktorom by podľa posudku služobného klinického psychológa nebol duševne spôsobilý na výkon štátnej služby (k tomu pozri uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 87/2024-17 z 15. februára 2024). Pozornosti najvyššieho správneho súdu neušlo, že v správnom konaní sťažovateľ túto požiadavku nevzniesol.

44. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ v správnom konaní (aj v správnom súdnom konaní) nemal možnosť právne argumentovať (obhajovať sa), prípadne predkladať a navrhnovať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho správneho súdu javili ako právne významné pre zrušenie rozsudku správneho súdu.

45. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa.

46. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi závermi najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

47. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

48. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu